Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 641 van 7 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DESENFANS**
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2026.

Gelet op het oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 februari 2026.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 maart 2026 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*
Volgens uw verklaringen heeft u de Angolese nationaliteit en bent u geboren op (…) 1999 te Uige. Op jonge leeftijd overleden uw ouders, waardoor u bij uw grootouders en oom in Uige inwoonde. U startte hogere

studies maar stopte wegens een gebrek aan financiële middelen. Vervolgens deed u verschillende occasionele jobs. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.
Uw problemen startten op 1 juni 2024 wanneer u samen met uw jeugdvriendin J. naar Luanda verhuisde om te werken als schoonmaakster. Bij aankomst in Luanda belandden jullie in een prostitutienetwerk dat gerund werd door mevrouw C.. Jullie werden opgesloten in een gebouw en werden verplicht seksuele betrekking te hebben met de klanten. Met behulp van een invloedrijke klant kon u uiteindelijk ontsnappen tijdens de kerstperiode van 2024. Hij bracht u naar zijn residentie waar u samen met een vrouw – die u tante noemde – voor een periode van anderhalf à twee maanden onderdook. Intussen kon u driemaal het contact met uw oma herstellen. Het huis van uw oma werd gedurende deze periode éénmaal doorzocht. Uw klant werd verschillende keren bedreigd met de dood.
Uiteindelijk besloot de vrouw van de residentie dat u diende te vluchten. Op 2 februari 2025 vertrok u met haar en een vals paspoort uit Angola. U kwam kort nadien aan in België, waar u op 4 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.
Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw geboorteakte neer.
Bij terugkeer naar Angola vreest u vermoord te zullen worden door het prostitutienetwerk.

B. Motivering
Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.
Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.
Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.
Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).
Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).
In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.
Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde

verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.
Uit de feitelijke vaststellingen blijkt immers dat u in weerwil van uw medewerkingsplicht en ondanks meerdere aansporingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28 februari 2025 en het Commissariaat-generaal dd. 11 februari 2026, verzaakt uw origineel paspoort voor te leggen. Hoewel u verklaart nooit een paspoort met uw naam gebruikt te hebben en met een vals paspoort naar België te zijn gereisd op 2 februari 2025, blijkt uit uw administratief VIS-dossier dat u sinds 11 juli 2024 in het bezit bent van een Angolees paspoort met een Spaans toeristenvisum dat u werd toegekend op 16 juli 2024 (zie DVZ, p. 10, 11; CGVS, p. 4, 6). U verklaart ooit kort voor de dood van uw grootvader in 2024 (CGVS, p. 4) of in 2025 (CGVS, p. 18) een paspoort aangevraagd te hebben, maar nooit ontvangen te hebben (CGVS, p. 4, 5, 6). Geconfronteerd met deze objectieve informatie ontkent u een aanvraag voor een visum ingediend te hebben en wenst u verder niet te reageren (CGVS, p. 18, 19). Vervolgens stelt u weldegelijk ooit een aanvraag te hebben gedaan in het kader van de medische operatie van uw grootvader in het buitenland, maar benadrukt opnieuw nooit een paspoort of visum ontvangen te hebben (CGVS, p. 4, 6, 19). U weet ook niet naar welk land jullie hadden willen reizen met het paspoort dat u toen zou hebben aangevraagd (CGVS, p. 6-7).
Niet alleen houdt u dus relevante documenten achter, maar uit de beschikbare informatie blijkt ook dat uw verklaringen over uw vluchtaanleiding niet kunnen kloppen. U hebt in juli 2024 een paspoort en visum geregeld. U verklaart en benadrukt zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal van 1 juni 2024 tot januari/februari 2025 ononderbroken opgesloten te zijn geweest in een prostitutienetwerk (zie vragenlijst CGVS, DVZ; CGVS, p. 16, 17, 19). Dergelijke verklaringen klemmen des te meer daar procedures tot het verkrijgen van een Angolees paspoort en een visum voor een EU-lidstaat steeds in persoon dienen te gebeuren, waarbij de aanvrager zijn of haar vingerafdrukken neerlegt. Hierbij wordt ook steeds een foto toegevoegd (zie document 1 en 2, blauwe map). Geconfronteerd met de gangbare Angolese en Europese procedures kunnen uw verklaringen geenszins voldoen en ondermijnen ze verder uw asielrelaas en de daaraan inherent verbonden tijdslijn (CGVS, p. 18, 19). Dat iemand anders voor u het paspoort en visum zou geregeld hebben, zoals u uiteindelijk doet uitschijnen (CGVS, p.19) is natuurlijk onmogelijk, aangezien uw vingerafdrukken zijn gekoppeld aan het visum. Het gegeven dat deze objectieve informatie met betrekking tot uw paspoort en visumdossier uw relaas volledig onderuit haalt, doet ernstige afbreuk aan uw geloofwaardigheid binnen de asielprocedure.
Ten overvloede kan daar nog aan worden toegevoegd dat uw verklaringen omtrent de beweerde gedwongen prostitutie op zich ook niet geloofwaardig zijn.
- U werd opgesloten in een kamer en deelde deze met een meisje voor een aanzienlijke periode. Ook over haar kan u niets zeggen omdat u haar niet kent. Gedurende jullie opsluiting hebben jullie nooit gepraat, buiten op één moment waarbij ze vroeg naar het boekje van uw opa 'La Grande Esperanca' en of u Bakongo bent (CGVS, p. 9). Vervolgens verwittigde ze u van haar plannen om via een 'pindrive' met bezwarende documenten die ze op een of andere manier had verzameld naar de politie te gaan (CGVS, p. 9, 17). C. en de bewakers intervenieerden waarop het meisje brutaal vermoord werd. U werd vervolgens bedreigd en moest verder werken (CGVS, p. 10). Het is een weinig realistische gang van zaken dat iemand u tijdens een eerste gesprek zonder enige aanleiding informatie geeft die levensgevaarlijk kan zijn.
- U kon uiteindelijk ontsnappen omdat er tijdens de feestperiode een speciale formule aan V.I.P. klanten werd gegeven. Deze klanten konden een 'meisje' meenemen voor een bepaalde periode naar hun residentie (CGVS, p. 13, 18). U kon ontsnappen met behulp van deze klant die u slechts tweemaal gezien heeft en uw naam niet kent. U weet niets over hem, alleen had u van C. vernomen dat hij een politie-inspecteur of generaal was. Hij was een man met een zekere positie (CGVS, p. 10). U weet niet of hij een regelmatige klant is (CGVS, p. 13).
- U weet niet waarom hij u zou helpen (CGVS, p. 13, 17). Nochtans riskeerde hij volgens uw verklaringen problemen met een crimineel netwerk dat niet terugschrikt voor moord, en werd hij ook effectief met de dood bedreigd omdat hij u had gered (CGVS, p.13). Dit is ronduit ongeloofwaardig.
- Daarnaast legt u inconsistente verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28 februari 2025 en het Commissariaat-generaal dd. 11 februari 2026. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart een seksuele relatie te hebben met de klant en uw situatie aan hem uitgelegd te hebben, waarop hij u eerst niet wou helpen en vervolgens toch deed uit medelijden (zie vragenlijst CGVS, DVZ), stelt u op het Commissariaat-generaal niet met de klant over uw situatie gesproken te hebben (CGVS, p. 16, 17). Hij waarschuwde u zelf over het gevaar op uw leven en stelde voor om u te helpen ontsnappen (CGVS, p. 11). Gevraagd naar hoe deze persoon dan afwist van uw situatie stelt u te denken dat hij waarschijnlijk deel uitmaakte van het prostitutienetwerk.
- U weet niets over uw reis, noch over de prijs, het verloop of de procedures. U werd op geen enkel moment ingelicht over het verloop van uw reis. U sprak er niet over met de tante (CGVS, p. 14). Jullie maakten geen afspraken hierover. Niet alleen zette uw redder zijn leven op het spel, blijkbaar was hij ook bereid om geld en energie te spenderen om te zorgen dat u naar een ander deel van de wereld kon vluchten.
- Na uw ontsnapping werd u niet meer bedreigd of kwam u niet meer in contact met het prostitutienetwerk (CGVS, p. 11, 14). Uw oma zou wel nog bedreigd zijn. Haar huis werd doorzocht en hierdoor verhuisde ze naar het huis van uw oom (CGVS, p. 11). Sindsdien is uw oma in veiligheid (CGVS, p. 5). U weet niet wat er gebeurd is met uw jeugdvriendin J.. Bij aankomst werd u gescheiden van haar. U heeft haar nooit meer

gezien en nooit nog contact met haar gehad (CGVS, p. 16). Blijkbaar heeft u dus ook nooit geprobeerd om te weten te komen of ze nog teken van leven heeft gegeven, en evenmin alarm geslagen over haar beweerde problemen in Luanda. Deze nasleep van de beweerde problemen is niet plausibel.
Het door u voorgelegde document – de originele geboorteakte (zie document 1, groene map) – kan bovenstaande appreciatie geenszins veranderen.
Het document ondersteunt hoogstens uw Angolese identiteit hetgeen niet ter discussie staat in uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Gespreid over twee middelen voert verzoekster de schending aan van artikel 1A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 § 5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vooreest bespreekt ze op theoretische wijze het vluchtelingenstatuut met volharding in haar vluchtrelaas waarbij ze wijst op de situatie van vrouwen in Angola, mensenhandel en het Angolese rechtssysteem. Vervolgens zet ze een betoog uiteen aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Verder wijst verzoekster op de erkenning van haar procedurele noden, de weigeringsmotieven betreffende haar paspoort en de gedwongen prostitutie.
Doorheen haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar en citeert ze fragmenten uit algemene landeninformatie, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:
"*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen*."
Verzoekster betoogt dat zij een kwetsbaar profiel vertoont en dit op voldoende wijze is aangetoond. Ze benadrukt dat zij slachtoffer is geweest van mensenhandel en de gepleegde geweldplegingen niet louter

verbaal maar ook fysiek van aard waren. Verzoekster benadrukt dat zij aangeeft nog nooit met iemand hierover gesproken te hebben behalve met haar psycholoog en bij de beoordeling van haar vluchtrelaas rekening gehouden moet worden met de maatschappelijke stigmatisering die samenhangt met prostitutie. Verzoekster betoogt dat haar kwetsbaarheid niet genegeerd kon worden en integendeel door de asielinstanties in aanmerking genomen moet worden.
Verzoekster kan bij gebrek aan enig begin van bewijs van haar vermeend kwetsbaar profiel geenszins bovenstaande pertinente weigeringsmotieven ontkrachten. Er liggen immers geenszins stukken bij ter staving van enig kwetsbaar profiel waarmee een invloed wordt aangetoond op verzoeksters verklaringen en het verloop van haar onderhoud, laat staan dat kan blijken dat verzoekster aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar psychische problemen of enig geattesteerd trauma niet bij machte was om haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen.
Bovendien wijst de Raad erop dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters vluchtrelaas als slachtoffer van mensenhandel (infra 2.2.3.). De Raad oordeelt dat er geenszins blijkt dat verzoekster ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad merkt op dat er in geen geval kan worden vastgesteld dat verzoeksters vermeend kwetsbaar profiel een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen.
Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoekster niet in staat was om op adequate wijze haar vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. De Raad wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat er zich noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoekster geen problemen ondervond om haar verklaringen uiteen te zetten en te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoekster stelde de tolk op het CGVS heel goed te begrijpen en gaf aan alle vragen goed te hebben begrepen (persoonlijk onderhoud van 11 februari 2026, p. 3, p. 20).
Daarenboven maakte verzoekster in het kader van de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” geen gewag van mentale problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 28 februari 2025).
Ten slotte moet opgemerkt worden dat niet wordt geduid welke steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden wat betreft verzoeksters vermeend kwetsbaar profiel, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 15, a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347

2.2.3.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Angola vervolging vanwege haar gedwongen betrokkenheid bij een prostitutienetwerk waaruit zij is kunnen ontsnappen met hulp van een invloedrijke klant.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekster met haar betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in haar verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.3.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing inzake verzoeksters medewerkingsplicht concreet het volgende opgemerkt:
“*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling*

van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.
Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).
Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).
In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.
Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.
Uit de feitelijke vaststellingen blijkt immers dat u in weerwil van uw medewerkingsplicht en ondanks meerdere aansporingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28 februari 2025 en het Commissariaat-generaal dd. 11 februari 2026, verzaakt uw origineel paspoort voor te leggen. Hoewel u verklaart nooit een paspoort met uw naam gebruikt te hebben en met een vals paspoort naar België te zijn gereisd op 2 februari 2025, blijkt uit uw administratief VIS-dossier dat u sinds 11 juli 2024 in het bezit bent van een Angolees paspoort met een Spaans toeristenvisum dat u werd toegekend op 16 juli 2024 (zie DVZ, p. 10, 11; CGVS, p. 4, 6). U verklaart ooit kort voor de dood van uw grootvader in 2024 (CGVS, p. 4) of in 2025 (CGVS, p. 18) een paspoort aangevraagd te hebben, maar nooit ontvangen te hebben (CGVS, p. 4, 5, 6). Geconfronteerd met deze objectieve informatie ontkent u een aanvraag voor een visum ingediend te hebben en wenst u verder niet te reageren (CGVS, p. 18, 19). Vervolgens stelt u weldegelijk ooit een aanvraag te hebben gedaan in het kader van de medische operatie van uw grootvader in het buitenland, maar benadrukt opnieuw nooit een paspoort of visum ontvangen te hebben (CGVS, p. 4, 6, 19). U weet ook niet naar welk land jullie hadden willen reizen met het paspoort dat u toen zou hebben aangevraagd (CGVS, p. 6-7). Niet alleen houdt u dus relevante documenten achter, maar uit de beschikbare informatie blijkt ook dat uw verklaringen over uw vluchtaanleiding niet kunnen kloppen. U hebt in juli 2024 een paspoort en visum geregeld. U verklaart en benadrukt zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal van 1 juni 2024 tot januari/februari 2025 ononderbroken opgesloten te zijn geweest in een prostitutienetwerk (zie vragenlijst CGVS, DVZ; CGVS, p. 16, 17, 19). Dergelijke verklaringen klemmen des te meer daar procedures tot het verkrijgen van een Angolees paspoort en een visum voor een EU-lidstaat steeds in persoon dienen te gebeuren, waarbij de aanvrager zijn of haar vingerafdrukken neerlegt. Hierbij wordt ook steeds een foto toegevoegd (zie document 1 en 2, blauwe map). Geconfronteerd met de gangbare Angolese en Europese procedures kunnen uw verklaringen geenszins voldoen en ondermijnen ze verder uw asielrelaas en de daaraan inherent verbonden tijdslijn (CGVS, p. 18, 19). Dat iemand anders voor u het paspoort en visum zou geregeld hebben, zoals u uiteindelijk doet uitschijnen (CGVS, p.19) is natuurlijk onmogelijk, aangezien uw vingerafdrukken zijn gekoppeld aan het visum. Het gegeven dat deze objectieve informatie met betrekking tot uw paspoort en visumdossier uw relaas volledig onderuit haalt, doet ernstige afbreuk aan uw geloofwaardigheid binnen de asielprocedure."
Verzoekster is het niet eens met verweerders stelling en repliceert dat zij inderdaad een aanvraag voor een paspoort heeft ingediend op het ogenblik dat haar grootvader ziek was. Ze voert in dit verband aan dat de procedure voor de afgifte van een paspoort lang en complex is. Verzoekster beklemtoont verder dat er een fout geslopen is in de notities van haar gehoor en dat de aanvraag wel degelijk eind 2020 werd ingediend en niet in 2024 of 2025 zoals vermeld in de notities van het persoonlijk onderhoud en haar grootvader vervolgens overleden is in februari 2021. Verder stelt verzoekster dat zij de oorsprong niet kent van de

Angolese paspoorten en het Spaanse toeristenvisum die in de databanken vermeld worden en die op 16 juli 2024 werden afgeleverd. Ze vervolgt dat in Angola alles met geld verkregen kan worden en het derhalve volkomen aannemelijk is dat haar tante dit paspoort heeft kunnen bekomen met een datum die voorafgaat aan hun ontmoeting in een context waarin corruptie wijdverspreid is. Verzoekster benadrukt dat het eveneens mogelijk is dat zij van 1 juni 2024 tot januari/februari 2025 onafgebroken werd opgesloten in een prostitutienetwerk en de informatie met betrekking tot de Angolese paspoorten en het Spaanse toeristenvisum haar geloofwaardigheid niet kunnen aantasten gelet op de wijdverspreide corruptie in Angola en rekening houdend met haar coherente verklaringen.
Verzoekster brengt met de volharding in één versie van haar verklaringen en met de bekritisering van bovenstaande terechte bevindingen inzake haar visumdossier en inzake de objectieve informatie met betrekking tot haar paspoort die zij heeft nagelaten neer te leggen geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op deze concrete overwegingen of die haar incoherente verklaringen kunnen verschonen.
De Raad wijst in dit verband op artikel 4 van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)). In het eerste lid van voormeld artikel wordt bepaald dat verzoekers alle elementen verstrekken waarover zij beschikken ter staving van het verzoek om internationale bescherming en zij te dien einde volledige medewerking verlenen aan de beslissingsautoriteit en andere bevoegde autoriteiten evenals op het grondgebied aanwezig blijven van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek en beschikbaar blijven gedurende de procedure, ook gedurende de beoordeling van de relevante elementen van het verzoek. In het tweede lid van artikel 4 van de Verordening 2024/1347/EU wordt verduidelijkt dat de in lid 1 bedoelde elementen bestaan uit: a) de verklaringen van de verzoeker, en b) alle documentatie waarover de verzoeker beschikt in verband met: i) de redenen waarom de verzoeker om internationale bescherming verzoekt; ii) de leeftijd van de verzoeker; iii) de achtergrond van de verzoeker, ook die van relevante gezinsleden en andere familieleden; iv) de identiteit van de verzoeker; v) de nationaliteit(en) van de verzoeker; vi) het land of de landen en de plaats of plaatsen van eerder verblijf van de verzoeker; vii) eerdere verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker; viii) de resultaten van een op de verzoeker betrekking hebbende eventuele hervestigingsprocedure of procedure voor toelating op humanitaire gronden zoals gedefinieerd in Verordening (EU) 2024/1350; ix) de reisroutes van de verzoeker, en x) de reisdocumenten van de verzoeker.
De Raad stipt verder aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht worden dat hij eensluidende, consistente en nauwkeurige verklaringen aflegt over zijn identiteitsgegevens en dit vanaf het begin.
In casu kan gelet op de hoger weergegeven concrete bevindingen inzake verzoeksters verklaringen die niet rijmen met haar visumdossier en de objectieve informatie met betrekking tot haar paspoort die zij heeft nagelaten neer te leggen, evenwel niet worden vastgesteld dat verzoekster heeft voldaan aan voormelde verplichtingen.
Waar verzoekster nog betoogt dat er een fout staat in de notities van het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad erop dat zij geenszins de mogelijkheid benut heeft om op basis van oud artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud zodat zij wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van haar onderhoud. Verzoekster kan zodoende middels haar verzoekschrift geen andere lezing geven aan het verloop of de inhoud van haar persoonlijk onderhoud.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal met reden dat ook verzoeksters verklaringen betreffende de gedwongen prostitutie op zich niet geloofwaardig zijn:
"*- U werd opgesloten in een kamer en deelde deze met een meisje voor een aanzienlijke periode. Ook over haar kan u niets zeggen omdat u haar niet kent. Gedurende jullie opsluiting hebben jullie nooit gepraat, buiten op één moment waarbij ze vroeg naar het boekje van uw opa 'La Grande Esperanca' en of u Bakongo bent (CGVS, p. 9). Vervolgens verwittigde ze u van haar plannen om via een 'pindrive' met bezwarende documenten die ze op een of andere manier had verzameld naar de politie te gaan (CGVS, p. 9, 17). C. en de bewakers intervenieerden waarop het meisje brutaal vermoord werd. U werd vervolgens bedreigd en moest verder werken (CGVS, p. 10). Het is een weinig realistische gang van zaken dat iemand u tijdens een eerste gesprek zonder enige aanleiding informatie geeft die levensgevaarlijk kan zijn.*
- U kon uiteindelijk ontsnappen omdat er tijdens de feestperiode een speciale formule aan V.I.P. klanten werd gegeven. Deze klanten konden een 'meisje' meenemen voor een bepaalde periode naar hun residentie (CGVS, p. 13, 18). U kon ontsnappen met behulp van deze klant die u slechts tweemaal gezien heeft en uw naam niet kent. U weet niets over hem, alleen had u van C. vernomen dat hij een politie-inspecteur of generaal was. Hij was een man met een zekere positie (CGVS, p. 10). U weet niet of hij een regelmatige klant is (CGVS, p. 13).

- U weet niet waarom hij u zou helpen (CGVS, p. 13, 17). Nochtans riskeerde hij volgens uw verklaringen problemen met een crimineel netwerk dat niet terugschrikt voor moord, en werd hij ook effectief met de dood bedreigd omdat hij u had gered (CGVS, p.13). Dit is ronduit ongeloofwaardig.
- Daarnaast legt u inconsistente verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28 februari 2025 en het Commissariaat-generaal dd. 11 februari 2026. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart een seksuele relatie te hebben met de klant en uw situatie aan hem uitgelegd te hebben, waarop hij u eerst niet wou helpen en vervolgens toch deed uit medelijden (zie vragenlijst CGVS, DVZ), stelt u op het Commissariaat-generaal niet met de klant over uw situatie gesproken te hebben (CGVS, p. 16, 17). Hij waarschuwde u zelf over het gevaar op uw leven en stelde voor om u te helpen ontsnappen (CGVS, p. 11). Gevraagd naar hoe deze persoon dan afwist van uw situatie stelt u te denken dat hij waarschijnlijk deel uitmaakte van het prostitutienetwerk.
- U weet niets over uw reis, noch over de prijs, het verloop of de procedures. U werd op geen enkel moment ingelicht over het verloop van uw reis. U sprak er niet over met de tante (CGVS, p. 14). Jullie maakten geen afspraken hierover. Niet alleen zette uw redder zijn leven op het spel, blijkbaar was hij ook bereid om geld en energie te spenderen om te zorgen dat u naar een ander deel van de wereld kon vluchten.
- Na uw ontsnapping werd u niet meer bedreigd of kwam u niet meer in contact met het prostitutienetwerk (CGVS, p. 11, 14). Uw oma zou wel nog bedreigd zijn. Haar huis werd doorzocht en hierdoor verhuisde ze naar het huis van uw oom (CGVS, p. 11). Sindsdien is uw oma in veiligheid (CGVS, p. 5). U weet niet wat er gebeurd is met uw jeugdvriendin J.. Bij aankomst werd u gescheiden van haar. U heeft haar nooit meer gezien en nooit nog contact met haar gehad (CGVS, p. 16). Blijkbaar heeft u dus ook nooit geprobeerd om te weten te komen of ze nog teken van leven heeft gegeven, en evenmin alarm geslagen over haar beweerde problemen in Luanda. Deze nasleep van de beweerde problemen is niet plausibel."
Verzoekster kan met de verwijzing naar haar verklaringen zoals afgelegd op het CGVS inzake haar vluchtrelaas en benadrukking dat zij ten gevolge hiervan lijdt aan een trauma, geenszins bovenstaande terechte bevindingen ombuigen en haar inconsistente, gebrekkige en weinig aannemelijke verklaringen verschonen. De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en nauwkeurige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu verzoeksters gedwongen prostitutie te meer geen stukken worden neergelegd ter staving van het beweerde trauma waarmee een invloed ervan op haar verklaringen zou worden aangetoond (cf. supra 2.2.2.).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog verwijst naar algemene landeninformatie inzake de situatie van vrouwen in Angola en mensenhandel brengt ze geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente weigeringsmotieven met betrekking tot haar individuele omstandigheden en de conclusie dat geen geloof wordt gehecht aan haar vluchtrelaas te meer in casu geen informatie voorligt of wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot de sociale groep van de vrouwen in Angola volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen in Angola, waardoor in dit verband individuele elementen dienen aangereikt te worden om een vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe verzoekster met de verwijzing naar haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas echter in gebreke blijft.
Een loutere verwijzing naar de vermeende situatie van vrouwen is aldus onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.

2.2.3.3. De Raad meent tot slot samen met verweerder dat het door verzoekster op het CGVS neergelegde document omtrent haar identiteit - hetgeen op zich niet wordt betwist - geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen omtrent haar gebrekkige medewerking en ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

2.2.3.4. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoekster ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoekster zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster, voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 4, vijfde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om verzoeksters relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in Angola geen (staats)bescherming kan krijgen en haar betoog rond een intern vluchtalternatief, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking worden genomen noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 (oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster toont met de verwijzing naar algemene landeninformatie in Angola evenwel niet aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.
In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. De in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie heeft geen betrekking op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend, in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.8. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekster tijdens haar persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. In zoverre verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden nog tracht te verklaren door de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aan te voeren, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de

bestreden beslissing kennisgenomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slaagt verzoekster er niet in haar inconsistente verklaringen in een ander daglicht te stellen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	H. CALIKOGLU